

Acampada de Barcelona

Diumenge que ve és Pentecosta, presència de l'esperit, garantia d'un món millor i de la capacitat de fer-ho. Aquests dies hem viscut a les places i pobles una mena de "Pentecostès laic" de gent, sobretot jove, que s'hi sentia impulsada i ho deia.

Venien de totes bandes, parts, medes i elamites, i de tots els pobles, de la Capadòcia i de Cirene, de la plaça Catalunya i la Puerta del Sol, tots, els d'aquí i els de fora, proclamaven que un altre món és possible. Els que s'ho miraven des de fora deien "¿què és tot això, que se'ls ha pujat el vi al cap?"

Em ceneixo exclusivament al que he observat a Barcelona, no al moviment en general. Òbviament es tracta d'una valoració subjectiva, però en la qual coincidim gent "històrica" de moltes procedències: d'antics moviments, del 0'7, moviment contra la guerra, mobilitzacions immigrants, Fòrums Socials, partits i sindicats... Tothom ho mira amb un enorme respecte coincidint en apreciacions com "és una cosa nova", "reflex encara difús d'un malestar profund", "tenen raó", "moviment complex", "han aguantat més del que prevèiem", "ens han superat", "el repte és el dia després, què quedarà ", "cap a on o com es canalitzarà "...

Composició:

És una suma heterogènia fonamentalment de joves precaris, que en la seva precarietat coincideixen amb "precariis" d'altres procedències i edats, aturats de llarga durada, víctimes dels EROs, parelles que no poden independitzar-se, etc. Encara que hi ha universitaris i postuniversitaris ja graduats, no és un moviment universitari.

Tampoc coincideix amb els moviments antisistema (okupas...), ni amb els moviments antiglobalització (fòrums socials, deute extern, papers per a tothom, anti-Bolonya ... potser propers al moviment contra "pisos buits" i els desnonaments... Hi ha encara poca consciència "internacionalista".

Allunyats del moviment obrer clàssic i de les seves estratègies... fins i tot de les estratègies del moviment d'aturats o de les marxes d'aturats. No és un col·lectiu de "proletaris" (això ja no es porta, però en ells menys, gairebé no han entrat encara en el món del treball..)

Culturalment allunyats tant dels Partits i Sindicats majoritaris com dels petits, minoritaris o extraparlamentaris... però, i malgrat les aparences, no són "antipartits" sinó "anti-aquests-partits" que senten que no els representen i tapen la corrupció.

Es tracta d'un fenomen nou, i per tant imprecís, nascut de la irritació i la impotència, de gent que veu tancat el seu futur, explosió d'exclusos o potencialment exclosos, d'universitaris amb màsters que esperen una beca de 400 euros, joves que veuen que, malgrat les titulacions, el seu futur és més negre que el que va ser pels seus pares. És interclassista i reflex que l'angoixa ha arribat, també, a famílies fins ara benestants.

Majoritàriament la societat reconeix que la seva actitud és legítima perquè sent que reflecteix també la indignació que qui més qui menys també pateix (retallades en la jubilació, salut, ensenyament, desnonaments...)

Les acampades s'han convertit en el vaixell-insígnia del malestar social. No és just tenir-ne una lectura predominantment conspirativa pel fet que sorgissin justament una setmana abans de les eleccions.

Ideologia:

Per paradoxal que sembli parteixen gairebé de zero, amb un important desconeixement dels mecanismes i institucions econòmiques internacionals responsables de la crisi i en conseqüència amb un llenguatge molt genèric: "bancs, capitalisme, opressió...", lluny del llenguatge hiperideologitzat dels col·lectius de joves dels partits clàssics d'esquerra o del moviment antisistema o antiglobalització..

Gairebé es podria dir d'un llenguatge "naïf", ingenu, fins i tot més que el del maig del 68 o de les acampades del 0,7. Aquesta és la seva fortalesa, la seva capacitat d'identificació amb sectors molt amplis, que expressen intentant consensuar el mínim comú denominador de sectors tan heterogenis, però alhora és la seva debilitat. De moment no hi ha grans referents ideològics, com no sigui el petit i indignat llibret de Hésel.

Simplement critiquen el model de democràcia, no la democràcia en si ni els mecanismes de la mateixa, les seves representacions institucionals, sinó "aquesta" democràcia. Per exemple, en nom de la "democràcia" i de la "llibertat" a Catalunya es va rebutjar la proposta de cridar a l'abstenció: "cada ú ha de fer el que cregui convenient"

Rebutgen amb elegància però amb fermesa i unanimitat tot el que pugui semblar a adoctrinament. Sembla que en senten la olor, vingui d'on vingui i en fugen ("es creuen que som tontos"). I no obstant això reconeixen la seva falta d'informació i demanen xerrades i conferències i poder compartir experiències del passat.

És obvi que la mateixa existència del moviment és un símptoma de la debilitat de l'esquerra. Ha qüestionat l'acceptació passiva de dogmes econòmics absurds o les desigualtats com un fet inevitable, coses que hauria hagut de fer l'esquerra.

Respecte dels continguts, tot i ser tan simples, és evident que han encertat el diagnòstic: els bancs, que han segrestat la democràcia i als que entre tots hem pagat un fabulós rescat de la crisi provocada per ells mateixos, i els polítics o la classe política en general, sense massa distincions de moment, per haver cedit a la pressió del poder financer legislant a favor del capital i pels nombrosos casos de corrupció. És normal que de moment els posin tots al mateix sac. Ja hi haurà temps per distingir. Però queda clar que la democràcia no és només un sistema polític, també ho ha de ser en l'econòmic. Proclamen en definitiva que el neoliberalisme és incompatible amb la democràcia.

Imatge, metodologia i criteris d'actuació:

Han guanyat la batalla del suport ciutadà: ordre, neteja, vies d'evacuació, torns, no hi ha pintades, no es beu alcohol... els voluntaris de la informàtica, la comissió de juristes, la gent i les empreses de càtering que porten menjar... No paren d'entrar i sortir persones en un clima de complicitat, treballadors, vells de l'antifranquisme, altres estudiants, jubilats. Han convertit la plaça Catalunya en l'àgora on durant tot el dia i en grups es discuteix d'hipoteques, de democràcia o de salut.

L'Assemblea és assemblea real. Atès que és impossible gestionar una assemblea de 5.000 persones, aquesta es prepara per comissions. Res no pot anar a l'assemblea

general si prèviament no ha passat per la comissió corresponent –n’hi ja més de 25- i des d’aquesta a la Comissió de l’Assemblea que és la que acorda l’ordre del dia de l’Assemblea General de cada dia.

Crida l’atenció malgrat que és un fet tan massiu i en un important percentatge de gent diferent cada dia, el silenci, el respecte, la possibilitat que tothom parli, la mímica, la manera de tallar al que s’allarga o al qual es repeteix...

Un element fonamental és la “no-violència” com a criteri. No violència “cap-endins” (van aconseguir aïllar els provocadors d’extrema dreta i als d’extrema esquerra, conscients que en un moment podien fer-ho malbé tot) i sobretot “cap-enfora”. Davant la “càrrega” dels Mossos va quedar clar que les seves crides a la no-violència no eren retòriques. En molt poques ocasions he vist la dignitat moral i actitud decidida de mantenir-se asseguts davant dels cops.

Va ser exemplar la manera com es va gestionar un fet tan difícil com preservar la plaça en el moment de la celebració del Barça. Cap incident!

És lògic que davant actituds tan transparents i missatges tan diàfans hagin atret l’atenció de l’opinió pública i els mitjans de comunicació. Es tracta, simplement, d’un senyal de salut democràtica de la societat de la qual ens en hem d’alegrar.

Reptes de futur:

Partits, sindicats i altres organitzacions han quedat descol·locats. El que al començament podia semblar un brot més de descontentament juvenil, només una festa, fa tres setmanes que dura, ha crescut en projecció social i nombre d’assistents, en capacitat d’organització, serietat i metodologia en les assemblees, en la solidesa dels criteris sobre no-violència i ha crescut també, encara que més lentament, en plantejaments i propostes. Encara que només sigui per la capacitat de maduresa que el moviment ha donat als seus participants ja valia la pena. Pels que hi han participat des de dins ha sigut una escola de formació democràtica i de líders.

Però ha valgut la pena també per la simbiosi i ponts creats amb la societat, la menys organitzada i la organitzada. Fins fa poc partits polítics i molts joves d’aquests s’atreuen a dir “davant la debilitat dels moviments socials nosaltres n’hem de ser l’avantguarda, hem de ser al capdavant per dirigir”. Avui en canvi escolten, barrejats com tants enmig de la onada.

Però malgrat el molt aconseguit és evident que es tracta encara d’un moviment incipient, que necessitarà temps per madurar, tant en continguts com en organització. El temps serà el millor barem per valorar-ne la profunditat. El temps dirà

com aconsegueixen organitzar-se (barris, centres de treball...) per tal que el moviment no es dilueixi, a nivell d’estat, d’autonomia i de localitat, quina organització va sorgint que mantingui al mateix temps l’horitzontalitat actual, com es poden vertebrar amb la resta de moviments que durant anys, des de diferents perspectives, han intentat, també, canviar el sistema, com aconsegueixen resoldre el dilema de mantenir-se com moviment social de base i assembleari i alhora poder incidir en propostes polítiques i com superar els mutus recels en relació als partits i sindicats,

com aconsegueixen mantenir l'autonomia ideològica del moviment i evitar ser fagocitats per altres col·lectius més organitzats,
com evitar finalment que el moviment es torni en contra dels seus objectius, és a dir, que siguin els sectors que sempre busquen pescar en aigua tèrbola, els que acabin capitalitzant la indignació.

Es tracta, crec, d'un moviment cultural de llarg abast del que en aquests moments no és possible preveure la seva evolució i menys encara la seva repercussió electoral. Qualsevol hipòtesi en aquest sentit crec que és pura conjectura. Crec finalment que el que ara toca és acompanyar, tenir una actitud porosa, a l'expectativa, crítica però sense por, amb l'esperança que puguin mantenir la seva sobirania i el dret a organitzar-se, amb la consciència que "els aparells" no tenen ja el "copyright" de la democràcia i que la por i la desconfiança que poden tenir aquests aparells, si es perceben, pot tornar-se en contra d'ells com boomerangs.

Jaume Botey Vallès